

Een droom van een Deurwaarder **(Meanwhile, Back on the Couch)**

Een klucht in drie bedrijven

door

JACK SHARKEY

Vertaling

Lies Sotthewes

TONEELUITGEVERIJ VINK B.V.
(Grimas Theatergrime verkoop)
Tel: 072 - 5 11 24 07
E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl
Website: www.toneeluitgeverijvink.nl

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **EEN DROOM VAN EEN DEURWAARDER (MEANWHILE, BACK ON THE COUCH)** gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties en eventuele andere publicaties de volledige naam van de oorspronkelijke auteur: **JACK SHARKEY** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van het I.B.V.A. Holland bv te Alkmaar.

Copyright: © Anco Entertainment bv - Toneeluitgeverij Vink bv

Internet: www.toneeluitgeverijvink.nl

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (youtube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij het Auteursrechtenbureau **I.B.V.A. HOLLAND bv**

Postbus 363

1800 AJ Alkmaar

Telefoon 072 - 5112135

Website: www.ibva.nl

Email: info@ibva.nl

ING bank: 81356 – IBAN: NL08INGB0000081356 BIC: INGBNL2A

Geen enkele andere instantie dan het IBVA heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Vergunning tot opvoering:

1. Aankoop van minimaal **8** tekstboekjes bij de uitgever.
2. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart (tevens bewijs van aankoop), met uw gegevens, naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
3. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Vergunning tot HER-opvoering(en):

1. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart met uw gegevens naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% worden verhoogd. Het tarief wordt met 20% verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen drie weken voorafgaand aan de voorstelling.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

**Rechten BELGIË: Toneelfonds JANSSENS, afd. Auteursrechten,
Te Boelaerlei 107 - 2140 Bght ANTWERPEN Telefoon (03)3.66.44.00.
Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.**

PERSONEN:

GABRIELLE WINGATE - een talentvolle binnenhuisarchitecte

ROY TERRIGAN - een minzame, maar vervelende psychiater

CHARLOTTE HENNEBON - verpleegster/receptioniste bij Victor Karleen

VICTOR KARLEEN - psychiater en would-be romanschrijver

PARKER DONNELLY - uitgever en vriend van Victor

ALBERT BROCK - een jonge man met een oud probleem

DOROTHEA MELNIK - een ontevreden patiënte van Roy

JINGLE JABONSKI - een buurvrouw van Victor

Het stuk speelt zich af in deze tijd, in Victor's praktijk/annex appartement op Park Avenue, Manhattan.

EERSTE BEDRIJF: Een zonnige Zaterdagochtend in oktober

TWEEDE BEDRIJF: De volgende Woensdagmiddag

DERDE BEDRIJF: Dezelfde dag 's avonds

DECOR:

Als het doek op gaat zien we de praktijk/annex appartement van Victor Karleen. Het toneel is verdeeld in drie oplopende segmenten, waarvan de rechthoekige hoek het verst achteraan op het toneel is. (*zie tekening achter in het boekje*). Linksvoor staat een lage archiefkast (*links en rechts gezien vanuit de spelers*), dan een grote ingebouwde boekenkast met voornamelijk medische boeken en daarachter 'n schuif- raam, waardoor we alleen de lucht zien. Naast het raam hangen lange gordijnen. In een rechte hoek daarop leidt een korte trap, die schuin naar rechtsvoor op het toneel staat, naar een overloop met een lage railing erlangs, ongeveer een meter boven de grond. Op die overloop is een deur die leidt naar Victor's woonvertrekken; direct voor de overloop staat zijn bureau met daarop een telefoon, een blocnote en een pot met potloden en pennen. Een draaistoel staat ervoor, met de rug naar de zaal. Links naast het bureau een staande asbak en rechts een prullebak. In een rechte hoek daarachter een voetenbankje voor een bijpassende fauteuil, die helemaal in de hoek staat met daarachter een leeslamp. Evenwijdig met de muur in dat segment, die dus schuin naar rechtsvoor steekt, staat een leren (psychiaters)divan. De kop van de divan is dicht bij de fauteuil. Het laatste segment heeft twee deuren loodrecht op elkaar, een staande kapstok in de hoek er tussenin; de linkerdeur gaat naar een kleedkamer, de rechter naar de wachtkamer en kantoor. Verder naar voren langs de muur staat een kast met glazen en drank en een grammfoon; naast de kast, nog verder naar voren staat een ficus in een vrolijk gekleurde pot. Het vertrek is ruim, zonnig en vrolijk.

EERSTE BEDRIJF

Gabrielle Wingate staat op een trapje voor de divan en de fauteuil. Ze is een goedverzorgde vrouw, voor in de dertig; gekleed in rijbroek (of fietsbroek), sandalen en een heren-overhemd, waarvan ze de punten aan de voorkant heeft samengeknoopt, waardoor een flink stuk bloot middenrif is te zien. Ze is bezig een asymmetrische, zwarte mobiel op te hangen aan een haak in het plafond. Een met verfvlekken bedekt spatlaken ligt over de divan. Een grote, abstracte muurschildering in bijpassende kleuren gloeit bijna spookachtig op achter de divan. De deur naar de wachtkamer staat een klein eindje open en een ogenblik nadat het doek is opgegaan komt Dr Roy Terrigan erdoor op. Hij is een collega en kennis van Victor. Hij is van middelbare leeftijd, een beetje grof van aanzien en rookt ongetwijfeld pijp. Hij is gekleed in een tweed-pak. Hij staat een ogenblik van het schouwspel te genieten voor hij begint te praten.

ROY: Mooi. Heel mooi.

GABY (*reageert lichtelijk verbaasd als ze de toeschouwer bemerkt*): Dank u. Het is inderdaad een van mijn betere pogingen.

ROY: Pogingen? Oh, dat ding?! Nou, dat is ook heel mooi, hoor!

GABY (*begrijpt de boodschap en komt van het trapje af*): Ik schijn u in verwarring te brengen... eh...?

ROY: Roy Terrigan. Ik ben een collega van Victor.

GABY (*klapt het trapje dicht*): Victor heeft het wel eens over u gehad. In ieder geval, prettig kennis te maken. (*hij trekt even een pijnlijk gezicht maar neemt haar uitgestoken hand hoffelijk aan*) Ik ben Gabrielle Wingate.

ROY: De Gabrielle Wingate? Dan moet het Victor wel voor de wind gaan! U rekent al tien dollar per minuut als u alleen maar naar een muur komt kijken!

GABY (*gebarend van de mobiel naar de muurschildering*): Dit.... is liefdewerk, dr Terrigan. Victor en ik zijn verloofd. Het is mijn huwelijkscadeau voor zijn kantoor. (*begint het spatlaken te verwijderen van de divan*)

ROY (*het dichtgeklapte trapje opvangend dat ze in zijn richting heeft geduwd*): Zit daar een patiënt onder?

GABY: Nee. U bent aan de beurt. Knippen of scheren? (*gedurende de volgende zinnen brengen ze het trapje en het laken naar de wachtkamer en komen weer terug op het toneel, precies voor de divan*)

ROY: Hoe komt een verstandig meisje als u zo in de klauwen van een

psychiater terecht?

GABY: Liefde maakt vreemde binnenhuisarchitecten.

ROY: Een meisje dat met een psychiater gaat trouwen moet haar hoofd na laten kijken. *(alleen hij lacht)* Snap je?

GABY: Tsjee, Victor heeft geen woord teveel gezegd over u!

ROY: Oei! Vanwaar dat zware geschut? Ik kan me niet herinneren dat ik u de oorlog heb verklaard.

GABY: Oh, hemel, u hebt gelijk. Sorry. Dat komt...

ROY: Als het om Victor gaat bent u één bonk paranoïde verdedigingsmechanismen!

GABY: Kunnen psychiaters nooit eens even hun vak vergeten?

ROY: Dat zijn beroeps reflexen. Wanneer hebt u voor het laatst niet gereageerd op een ongelukkig kleurenschema?

GABY: U hebt gelijk. Ik bied mijn verontschuldigheden aan. Zeg, wilt u iets drinken terwijl u op Victor wacht?

ROY: Eerlijk gezegd kan ik niet op Victor wachten. Ik heb over een paar minuten een afspraak met mijn uitgever, beneden in mijn appartement. Wilt u hem zeggen, dat ik later nog wel eens langs kom, juffrouw Wingate?

GABY: Mijn vrienden noemen me "Gaby".

ROY: *(pakt even haar hand)* Goed dan, "Gaby". *(terwijl hij naar de deur van de wachtkamer loopt, komt Charlotte Hennebon binnen. Zij is Victor's verpleegster/receptioniste, een no-nonsense-type, maar dat is meer ruwe bolster/zachte pit. Ze heeft een mantel aan en een onflatteuze hoed op. Ze is ongeveer vijftig jaar en niet getrouwd, maar daar is ze onderhand aan gewend)* Oh, hai Charlotte. Het spijt me, maar ik heb geen tijd voor een babbeltje.

CHARLOTTE: Dat spijt mij niks. Ik kan me uw tarief niet veroorloven. *(verdwijnt in kleedkamer)*

ROY: Wie wel? *(gaat af door wachtkamer-deur. Gaby neemt haar werk in ogenschouw, kijkt tevreden, gaat naar deur op overloop en geeft er een licht tikje op)*

GABY *(roept door deur)*: Ta-ta, ta-taaa, *(melodie daar komt de bruid)* het is klaar. Doe je ogen dicht en kom naar buiten!!! *(de deur gaat open en Victor Karleen komt tevoorschijn met gesloten ogen, hij tast wat onzeker rond tot Gaby zijn hand pakt; hij is van Roy's leeftijd, een beetje groter, maar niet zo grof. Als hij al een opvallende eigenschap heeft, is het zijn neiging om zich een beetje te intens in alles te verdiepen. Als iemand er zich dan mee bemoeit, of welke andere storing ook, dan volgt er een kregelige uitval, maar beslist geen woede-uitbarsting)*

VICTOR: Is dit niet een beetje kinderachtig?

GABY (*leidt hem het trapje af naar plek waar hij alles goed kan zien, vlak voor bureau*): Als je echt van me houdt, zul je me mijn gang moeten laten gaan.

VICTOR: Wie was die man die ik hoorde?

GABY: (*zet hem zo dat hij zowel de mobiel als de muurschildering ziet als hij zijn ogen open doet*) Roy Terrigan. Hij komt straks terug.

VICTOR: Bedankt voor de waarschuwing.

GABY: (*overziet haar werk, knikt voldaan*) Oké, doe maar open!

VICTOR: (*kijkt, spert zijn ogen open*) Wouw! Is dat ding levend?

GABY: De mobiel of de schildering?

VICTOR: Allebei. Ze zijn verschrikkelijk aantrekkelijk.

GABY: Pas maar op, straks geef je nog onderbewuste geheimen prijs. Ik heb ze gebaseerd op jouw Rorschach inktvlekken.

ROY: Mijn lippen zijn verzegeld. (*draait zich naar haar om en neemt haar handen*) Gaby...het is buitengewoon mooi geworden.

GABY: Laat mij dan maar je lippen verzegelen. (*kust hem hartstochtelijk, waarop hij evenzo reageert. Ondertussen komt Charlotte achter hen binnen uit de kleedkamer, nu gekleed in een wit verpleegstersuniform met kapje. Ze schraapt haar keel*)

VICTOR (*maakt zich los uit omhelzing en ziet haar*): Juffrouw Hennebon, wat doet u hier op Zaterdag?

CHARLOTTE: U hebt een afspraak, dokter Karleen.

VICTOR: Maar ik ga met juffrouw Wingate lunchen in de Plaza.

GABY: Het is wel goed, Victor. Als er nog een patiënt komt....

VICTOR: Toch niet op Zaterdag. Ik ontvang nooit patiënten op Zaterdag.

CHARLOTTE: Albert Brock?!

VICTOR: Albert...? Oh, nee, is dat deze Zaterdag?

CHARLOTTE: Hij komt over tien minuten.

VICTOR: Maar ik kan toch niet...

GABY: Victor, het is wel goed. Ik moet toch naar huis om me om te kleden.

VICTOR: Je bent te goed voor mij.

GABY: Waarschijnlijk wel. Maar je zit nu eenmaal aan mij vast. (*geeft hem een vluchtige kus op de mond*) Ga jij nou maar naar je meneer Brock en dan zie ik je wel over een uur. Tot ziens, Charlotte! (*wuift naar zuster, verdwijnt door wachtkamer*)

VICTOR: Nota bene, op een Zaterdag...

CHARLOTTE: Dat is de enige dag waarop meneer Brock kon komen.

VICTOR: Oh, het gaat niet alleen om die lunch. Parker Donnelly komt ook nog. Nu moet ik me in meneer Brock's problemen verdiepen, terwijl ik het zelf al moeilijk genoeg heb!

CHARLOTTE: Ja, hoe gaat het eigenlijk met uw boek, dokter? Vindt

meneer Donnelly het goed?

VICTOR: Dat zou hij me vandaag komen vertellen.

CHARLOTTE: Ik zou me maar geen zorgen maken, dokter. Ik bedoel, hij is niet alleen uw uitgever, hij is ook uw vriend.

VICTOR: Dat is zo. Maar waarom ben ik dan zo gespannen?

CHARLOTTE: Misschien zit uw onderbroek te strak.

PARKER (*achter*): Victor?

VICTOR (*gejaagd*): Daar heb je hem!

CHARLOTTE (*gaat naar wachtkamer*): Ik ga maar een spuit schoonmaken, of zo. (*Parker Donnelly komt op voor ze weg is; hij is een grote, vriendelijke, goed verzorgde man met een snor; hij heeft een getypt manuscript in de hand*)

PARKER: Ah, hier zit je dus, Victor. En hoe gaat het met u, zuster Hennebon?

CHARLOTTE: Nog steeds vrijgezel. (*af naar wachtkamer, doet deur dicht*)

VICTOR: En...?

PARKER (*niet op z'n gemak*): Tsja, eh...

VICTOR (*laat zich op rand van divan zakken*): Je hebt mijn boek toch wel gelezen?

PARKER: Jazeker. Goed werk. Er zitten een paar verbazingwekkende casus-beschrijvingen in. Een van de kleurrijkste boeken met gevallen uit de praktijk van een psychiater die ik ooit gelezen heb. Ik heb er van genoten. Echt.

VICTOR: Waarom maken we dan toch geen vreugdedansje?

PARKER: Tsssjaaa...

VICTOR: Hou op met je ge-tsjaa! (*springt op*) Ik pak een borrel! (*loopt naar kast*) Jij ook? Ik heb er een hekel aan om alleen te drinken. Nee, dat is niet waar. Ik vind het heerlijk om alleen te drinken.

PARKER: Doe mij maar een Bourbon on the rocks.

VICTOR (*bij kast, maakt twee stevige borrels klaar*): Hoor eens, Park, ik wil niet dat onze vriendschap jouw zakelijk oordeel beïnvloedt. Als je het boek niet goed vindt hoef je me geen valse hoop te geven. Offeh... misschien toch een klein beetje...

PARKER (*legt manuscript op bureau, gaat rechtsvoor op punt van bureau zitten, kiest zijn woorden zorgvuldig*): Je weet, dat ik dat nooit zou doen, Vic. Het boek is goed. Buitengewoon goed... in zijn soort.

VICTOR (*nog steeds bezig drankjes klaar te maken*): Maar we dansen nog steeds niet door de kamer.

PARKER: Weet je wel, dat we in tien jaar tijd meer dan een dozijn van zulke boeken hebben uitgegeven?

VICTOR (*komt met drankjes*): Ja, ik weet hoeveel je er hebt uitgegeven!

En de laatste is van de hand van dr Roy Terrigan! Hij heeft het alleen nog maar over hoeveel de royalties daarvan hem opleveren. Soms denk ik wel eens, dat ik mijn boek alleen maar heb geschreven om Roy voor te blijven! Enfin, hoe dan ook... *(overhandigt drankje aan Parker)* Mijn boek is stukken beter dan het zijne! *(drinkt in een keer glas half leeg)* Zelfs de titel is waardeloos! *(citeert)* "HET ZIT ALLEMAAL TUSSEN DE OREN"! Gatver!

PARKER *(rustig)*: Die titel heb ik bedacht, Victor....

VICTOR *(even van zijn stuk gebracht, herstelt zich onmiddellijk)*: Zie je wel? Zijn boek was zo slecht dat jij het zelfs moest toegeven! *(hij blijft de psychiater)* In je onderbewuste wist je dat het waardeloos was, vandaar dat je beroepsmatig gedwongen werd er een waardeloze titel voor te bedenken.

PARKER *(uit vriendschap van onderwerp veranderend)*: Hoe het ook zij, Vic... ik ben bang dat we jouw boek niet zullen uitbrengen dit seizoen.

VICTOR: Maar het is een goed boek...

PARKER: En daar hebben we er een dozijn van gehad in tien jaar tijd. De markt is overvoerd. De lezers willen iets anders. De vooruitzichten zijn beperkt. En de raad van commissarissen heeft mijn aanbeveling naast zich neergelegd.

VICTOR *(heft zijn glas)*: Nou, welbedankt. Daar heb ik me nou anderhalf jaar blauw voor zitten typen. Daar gaat mijn huwelijksreis naar het Caribisch gebied. *(slaat rest van borrel achterover)*

PARKER: Dat van die huwelijksreis kan ik even niet volgen.

VICTOR *(gebaart naar kamer)*: Deze aardige behuizing annex praktijkruimte heeft me 'n flinke bom duiten gekost, vriend. Als je op Park Avenue wilt zitten betaal je ook voor Park Avenue. En daarbij komt nog, dat ik steeds meer geld moet uitgeven om Gaby mee uit te nemen. Zij is beslist geen meisje dat je even meeneemt naar een snackbar voor een zakje patat met. Om nog maar niet te spreken over al die doe-zelf-uw-psycho-analyse-artikeltjes in de Readers Digest, waardoor we ontzaglijk veel minder patiënten krijgen. Denk je dat ik Albert Brock op Zaterdag zou laten komen als ik het geld niet dringend nodig had?

PARKER: Wat heeft-ie voor probleem?

VICTOR: Het zelfde probleem dat iedereen heeft!

PARKER: Jongen ontmoet meisje, jongen krijgt meisje niet?

VICTOR: Ik was vergeten dat jij psychiatrische vakboeken las. Hoe ouder ik word, hoe meer ik denk, dat dat het enige probleem is... dat de liefde niet wederzijds is.

PARKER: Nou, dat probleem heb jij tenminste niet.

VICTOR: Wacht maar tot ik Gaby vraag een cruise naar de Caribische

Eilanden te verruilen voor een tochtje op de veerboot naar Staten Island!

PARKER: Ik kan je wel wat voorschieten voor een weekend naar Bear Mountain....

VICTOR: Lach niet! Straks houd ik je er nog aan! (*houdt leeg glas omhoog*) Nog een?

PARKER (*schudt zijn hoofd, gaat staan*): Nee, ik moet nog een paar adressen af en dan ga ik met mijn vrouw ergens eten en naar de schouwburg. (*brengt eigen glas naar kast*) Maar als je eens iets schrijft dat ik voor je aan de man zou kunnen brengen, dan bel je me maar.

VICTOR: Waarover zou ik moeten schrijven?

PARKER: Waar we het net over hadden: Seks.

VICTOR: Hadden we het daar over?

PARKER: Wat denk jij dan dat jongen-ontmoet-meisje is? Het begin van een discussiegroep? Het is seks, jongen, seks!

VICTOR: Maar ik weet daar niets van!

PARKER: Dan hoef je ook niet naar Bear Mountain te gaan!

VICTOR: Ik heb het niet over seks, idioot, ik bedoel het schrijven van een boek over seks.

PARKER (*bij deur naar wachtkamer*): Als je er wel een zou schrijven en het zou verkopen zoals de meeste seksboeken doen, dan zou dr Roy Terrigan's boek over psychiatrie daarbij volkomen in het niet vallen. Hij heeft zo'n veertig duizend exemplaren verkocht...jij zou dat kunnen verviervoudigen.

VICTOR: Waarom denk je dat ik...?

PARKER: Ik heb jouw casus boek gelezen. Als jij de frustraties van jouw patiënten zou kunnen verwerken tot een pikant boek... dan zou je eens wat zien!

VICTOR: Maar ik kan niet schrijven. Ik weet niets over hoe je een verhaal moet opbouwen...!

PARKER: Het was maar een ideetje. (*doet deur open*) Bedankt voor de borrel, Victor. En... het spijt me. (*gaat af*)

VICTOR (*hardop tegen zichzelf*): Alsof het mij niet spijt..... (*schenkt zich een nieuwe borrel in*) Juffrouw Hennebon....! Hebben wij het met Albert Brock al gehad over wat hij moet betalen?

CHARLOTTE (*leunt tegen deurpost wachtkamer*): Daar hebben we aardig over zitten pingelen. Hij betaalt het minimum... Vijfentwintig dollar per uur.

VICTOR: Zet hem dan maar voor de komende honderd uur in de agenda!

CHARLOTTE: Wanneer wilt u dan slapen?

VICTOR: Als hij aan het praten is. Er zijn maar weinig patiënten die over

de kop van de divan gluren.

CHARLOTTE: En als u gaat snurken?

VICTOR: Wie heeft u verteld dat ik snurk?

CHARLOTTE: Uw andere patiënten. *(gaat af)*

VICTOR *(neemt geërgerd een slok)*: Wat een dag! Eerst "The continuing Story van Roy en zijn Royalties".. en nu weer de nieuwste aflevering van "De Ginnegappende Verpleegster"! *(beent naar het bureau, pakt manuscript op, zucht, laat het weer vallen en neemt nog een slokje)*
Veertigduizend exemplaren! En hij blijft er maar over opscheppen!

CHARLOTTE *(komt binnen, zegt)*: Meneer Brock is er, dokter Karleen.

VICTOR: Heeft hij zijn portefeuille bij zich?

CHARLOTTE: Moet ik hem even fouilleren?

VICTOR: Ach, laat maar binnenkomen, laat maar binnenkomen!

Charlotte gaat af, Victor bemerkt het glas in zijn handen, schiet naar de kast om het weg te zetten, doet een stap van de kast weg, pakt het dan weer op en drinkt het leeg, zet het lege glas terug en rent naar zijn bureau. Hij heeft net een kwasi-gemakkelijke houding aangenomen, [linker hand in zak en rechter hand op bureau] en kijkt naar deuropening, als Albert Brock timide om de hoek komt kijken. Albert is klein en heeft nette maar slecht-passende kleding aan en hij kan net zo goed twintig zijn als vijfenvijftig. Waarschijnlijk zag hij er op zijn vijftiende al zo verfromfaaid uit en zal dat op zijn vijfenzeventigste nog wel doen.

ALBERT: De zuster zei dat ik naar binnen moest gaan.

VICTOR *(professioneel vriendelijk)*: Dat is uitstekend, Albert. Kom, ga maar op de divan zitten en ontspan je. Het doet heus geen pijn, hoor. *(Albert gaat zitten, Victor pakt blocnote en potlood, gaat naar fauteuil)*

ALBERT: Het is heel aardig van u om me op Zaterdag te willen ontvangen, dokter.

VICTOR: Je moet me niet als je dokter beschouwen, denk maar dat ik je vriend ben. *(gaat in fauteuil zitten, doet lamp aan, opent aantekenboek en houdt potlood gereed om aantekeningen te maken)*
Nou, ga maar op je rug liggen, ontspan je en vertel me alles waar je je zorgen over maakt.

ALBERT *(gaat achterover liggen)*: Zo krijg ik allemaal kreukels in mijn pak.

VICTOR: Nou ja, zeg!

ALBERT: U zei toch: "alles"!?

VICTOR: Goed-goed, dat zei ik. Ik geef toe, dat je pak misschien gaat kreuken, maar wij zullen ons meer bezighouden met het gladstrijken

van je complexen.

ALBERT: Het heeft me veertig dollars gekost.

VICTOR (*slikt een norse reactie in en zegt kalm*): Wij zullen ons alleen op je geest richten. Probeer je te ontspannen, vertrouw me maar en vertel eens wat het probleem is.

ALBERT: Nou, ik heb alsmaar van die dromen....

VICTOR: Zou je me die willen vertellen?

ALBERT: Allemaal?

VICTOR: Als je dat wilt.

ALBERT (*frunnikt in zijn binnenzak*): Ik heb de eerste negen opgeschreven. Ik zal ze u laten zien... (*trekt stapeltje opgevouwen velletjes papier uit binnenzak*)

VICTOR: Dat was een goed idee, Albert. Heb je ze meteen toen je wakker werd opgeschreven?

ALBERT: Ja, anders zou ik ze vergeten.

VICTOR: Heel goed van jou, Albert...(*neemt papieren aan die Albert zonder om te kijken over zijn hoofd aanreikt*) De meeste mensen zouden er niet aan denken om hun dromen op te schrijven voordat ze ze vergeten zijn.

ALBERT: Oh, ik ook niet.

VICTOR: Heb je ze niet opgeschreven?

ALBERT: Nee, ik bedoel, ik dacht er niet aan. Ik kwam op het idee door een artikel in Readers Digest.

VICTOR (*vermoeid*): Waar anders in! (*leunt voorover en laat papieren op voetenbankje vallen, leunt achterover en gaat weer klaar zitten om aantekeningen te maken*) Maar vertel eens, Albert, wanneer zijn die hinderlijke dromen begonnen?

ALBERT: Tien nachten geleden. Vlak nadat ik die foto van mijn grootmoeder vond.

VICTOR: Aha! Jij en je grootmoeder stonden elkaar zeer na, begrijp ik.

ALBERT: Nee, ze was in de kelder met de verwarmingsketel bezig. Dat is natuurlijk niet zo erg ver weg, hemelsbreed.

VICTOR: Je grootmoeder leeft nog?

ALBERT: Nou en of! Ze is een van mijn kostgangers. Slaat geen maaltijd over.

VICTOR (*knijpt in de brug van zijn neus; hij begint hoofdpijn te krijgen*): Mijn... mijn geheugen laat me vandaag een beetje in de steek, Albert. Wat doe je ook alweer voor de kost?

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneeluitgeverijvink.nl de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

 info@toneeluitgeverijvink.nl

 072 5112407

“Samenspelen” is ons motto